DIN VOLUMUL URCUŞ

— CUPA

I

Cuget revărsat peste ţărmi de poezie.
Mâl de iad cu cereşti aluviuni.
Sâmburii de azur au rodit erezie.
Singură bezna-mi izvorî minuni.

Albastre râpi de raiuri n-oi mai privi vreodată.
Căci văd mereu şi-aievea cu pumnii răzvrătiţi
Din cer până-n adâncu-mi vărsându-se surpată
O neagră cataractă de îngeri prăvăliţi.

În piatră-nchipuită de-atuncea, rob cioplirii.
Îmi tăinui nemurirea ca pe-o faptă rea.
Lucrez fără hodină la forma fericirii
Şi n-am decât o mână cu cu colb de cer în ea.

Dar ce-nrudiri cu zeii pe piscuri mă ridică
În suliţe cu sacră cunună de noroc?
Cum Cum am cuprins fecioara în braţul fără frică.
Cu piatra fericirii m-au lapidat pe loc.

II

Somn roditor de vise ubri peste gheene
Şi-n ochii ce păstrează domesticitul foc
Sub pleoape pânditoare cu aripe de gene
Am găzduit surâsuri şi lacrimi la un loc.

Pe cin să-mi razim plânsul şi frageda lui mare
Cu rădăcini în moarte când văd fără să stea
Prin mintea nopţii luna trecând ca o visare
Şi amintirea zilei luând chip tăiat în stea?

Mă mângâiam cu basmul zidirii pământene.
Prin slavă albe imnuri de nori călătoreau.
Păuni ca heruvimii cu ochi sădiţi în pene.
Şi lupii ca păstorii nostalgic buciumau.

III

Când galbena vecernă a toamnei iar mă arde.
Din occident de pară în ceasul dens de dor.
Lin pasărea ursitei se lasă peste coarde
Şi alăuta pieptului îmi auie a zbor.

În alba-i vistierie de oase puse-n furcă
A eroica tristeţe a lumii a-mpietrit.
Auzi-l greu din aur lăuntric cum se urcă
Sunetul sufletului sleit.

IV

Dar golfurile noastre noian de vânt le bate
Zăcem moşii de carne pe-un bărăgan polar.
Şi în duiumul de singurăte
Inimile-ntre noi stau pietre de hotar.

Mai sus ca un luceafăr sau şi mai depărtate
Sunt albele ei glezne sub norul recii rochi.
Poiana luminoasă a frunţii aplecate
Cu iezerele verzilor ei ochi.

Boltisem vremea-n jurul molaticei copile…
Mi-a luat-o-n afunzişuri când au trecut în drum
Pe sub arcada celei mai joase dintre zile
Corăbiile toamnei cu punţile de fum.

Întârziasem singur pe câinele gândirii
Şi-n zid de versuri umbra iubitei am închis:
Cine va bate lumea cu varga nemuririi.

Să trec la ea prin moarte pe-un cald nisip de vis?

V

Că m-am cioplit în trepte să urc spre paradisul
În care doarme urma aprinsului meu pas?
Din toată limpezimea de templu mi-au rămas
Coloanele tristeţii pe care-mi sprijin visul.

Mi-e trupul hărţuită merindă a iubirii
Şi zimţi fierbinţi de simţuri misteru-i zdrenţuiesc.
Unde-i puternica dimineaţă a înfăptuirii
Când numerele cântă şi linii dănţuiesc?

Cum poţi senina cheie a vrjilor în mână.
Coboară, poezie, în adâncimi de chin.
Descuie duhul veşnic din veacuri de ţărână
Şi-ntinde-i rece cupa, tu, limpede stăpână.
Ascultătoarea-mi formă s-o umple iar deplin.

VI

Păstăile-amintiriiuscate sună stranii
Din ghimpi de dor şi boabe sălbatice de ură.
Respir pustiu şi ciudă, mă-nec în vreme, anii
M-acopăr, trec de umeri, m-a ajung până la gură.

Departe tinereţea şi-a scuturatbolizii.
Surâsu-i meteoric fu scrum. Din clipa când
Iubirea peste suflet vărsă-ndelung acizii
Am fostt întreg o spumă de humă rea… Acum

Ascult cum calcă ceasul cel mai înalt… Ce plin.
Ce pur şi singuratic, descătuşat din vreme.
Cu pas etern… şi-n cupa lăuntrice-i poeme
Pe fund de vis durerea cristalizează lin

— ARTĂ TÂRZIE

Nu mă cunoaşte moartea. Cobor mai trist din munte.
Spre marea premenită cu vaste amărăciuni.
Amurgul zace putred, mâhnirile-s cărunte.
Vreau tânără durere cu proaspete minuni.

Îmi pipăi amintirea, doar marmură şi oase.
De-aş mai avea vedenii, iubita din trecut
Cu avuţii de plete şi stinse mâini frumoase
S-o culc întreimagini şi somnul să-i sărut.

Mă în cordez pe noaptea puternic-a voinţei.
Chemarea strălumească zăvoarele-a deschis
O văd, pe fruntea-i albă acropolă a minţii.
Păstrează trăinicia ruinii unui vis.

O, inima plesnească în copciile humei.
Plecat întreg de-acuma pe-al vremilor nisip.
Domol plimb clarul deget al gândului i-al lumii.
Din linii adorate îi plăsmuiesc un chip.

— MIORIŢA

Când sufletul arsese amurgu-i de fosfor.
Din mâinile-aşteptării căzu o amintire;
Natura viitoare, desprinsă cu uimire
Din ramuri reci de sânge, liane lungi de dor.

Şi somnul dintr-odată nerăbdător de mare
Îmi fu o deşteptare severă în adânc.
Mă logodeam cu Moartea şi într-un larg de mare
Îi azvârleam din deget senin inel de gând.

Striga eternitatea sălăşluită-n mine.
Din fiecare lucru îi răspundea o soră
Şi albele alaiuri, perechi, nuntind senine.
Urcau din fundul vieţii, cu sufletul la proră.

Porneam spre curţi eterne cu car de stele zestre
Dar rămâneau în poartă dureri domesticite.
Şi-nchisă în iatacuri, cu braţe rătăcite.
Melancolia lumii se arată-n ferestre.

— ÎN ZORI

Simţi tu mirosul zilei care-ncepe?
Vezi verdele? El se deşteaptă-ntâi.
Un freamăt alb colindă cerul de pe
Colina pusă nopţii căpătâi.

Treci prin grădini cu limpede făptură.
În frunze poamele ţin ochi deschişi.
Un măr te-atinge-amintitor pe gură.
Trup lin de şarpe lunecă-n tufiş.

Sparg agrişe de rouă pe-o sulfină
Şi din hăţişul umbrelor mă duc.
Cărare prin lăstare de lumină
Către suişul inimii s-apuc.

Pun flamure de zori pe-un mărăcine.
Opresc un cerb cu gândul speriat.
Oriunde o întind mi-ajunge mâna… Cine
N puterea dimineţii m-a urcat?

— PLÂNS DE TOAMNĂ

Bat lung peste ţară
Reci ramuri de vânt
Şi codrul de ceară
Miroase a sfânt.

Vin zile cărunte…
Spre văile moi
Se lasă mărunte
Dulci neguri de oi.

Cocoare gonace
Pe-un cer pământiu
Spre calde conace
Aceleaşi căi scriu

Şi-n poala zăbună
A norilor orbi
Văzduhull adună
Sinoade de corbi.

Dezmierzi o lumină?
Se stinge… De-acum
Ţi-e mâna de tină.
Obrazul de fum.

— TOAMNA LA BALTĂ

Păianjeni albi atârnă-n cer
Şi-n piepturi negura stă gravă.
Pier iar cocorii în mister
Şi toată slava e bolnavă.

Ca pelicanu-n zbor atins
Spre ghioluri soarelese-nclină.
Pe zdreanţa toamnei mari s-au prins
Medalii triste de lumină.

Curând amurgulde tutun
Se strânge gata de zburat.
Şi-n ochiuri iuţi de vânt nebun
Lung stuful sufletul şi-a dat.

Bat, cârduri, aripi mici de ploaie.
Dar dorul prin colibe stând
Larg peste lume îşi dezdoaie
Adâncul unui cer de gând.

— FRAGMENT DINTR-UN ARC DE TRIUMF LUI BEETHOVEN

Ascult plecat sub arcul simfonic al durerii
Coloanele sonore pornite către stele.
Arteziene imnuri din marmora tăcerii.
Melodice săruturi de îngeri, copitele.

Pe uriaşe friză de muzică stau salbe
Zeiţele cântării, eterne simfonii.
Sonatele fecioare, cu line trupuri albe.
Cununi de ritm, centauri de allegro-n bătălii.

Triumf săpat în blocuri de sunete boltite.
Victorii iuţi cu aripi de armonii în vânt.
În lănci de ţipăt steaguri de plâns, rugi despletite.
Eroul dus pe braţe de marşuri la mormânt…

— SCUTUL MINERVII

lui Ion Pillat

Îţi încordaşi în suflet senina ta cruzime
Şi vers cu vers ca Hercul luptând să-nvingi, tăcut.
Poema ca pe-o hidră cu capete de rime.
Cu gândul şi cuvântul eroic te-ai bătut.

Tăiat stă în sonete un vis din înălţime.
Isprava lapidară în cer a străbătut.
Misteriosul înger păgân, peste mulţime.
Minerva luminata te-nalţă azi pe scut.

Ţi-ai stins în piept ecoul de aur al iubirii.
Pui patimii zăbală şi frâu închipuirii.
Cleştarul minţii tale zeiţei dând în pază.

Şi simţi cum prin amurgul de lut al tinereţii
Altoi de nemurire pe sterpul trunchi al vieţii
Un zeu se zbate-n tine când ea te-mbrăţişează.

— HELADA

Nu te-am văzut aievea… Mi-a încă barbari ochii
Pe treptele cu piepturi bălana n-am urcat.
N-am lepădat sub dafini cojocul asprei Dochii.
Dar dacă eşti, Heladă, aşa cum te-am visat.

Cu soarele de-a pururi încinse-n cuunie.
Demarmoră severă, de foc şi avânt.
Prin horbota de golfuri cu apămicşunie
Azurul, marea, dorul se ţes şi-ţi fac veşmânt.

Chenare de ciclade te-nconjoară, unică
Pe zarea de zambilă te-ntrezăresc prin pini
Când îţi azvârli amurguri de vin peste tunică
Şi beau centauri aur în piscuri de lumini.

Lângă fântâni cu suflet şi buze de răcoare
Mă-ntâmpină la umbră păstorii tăi frumoşi
Şi mă primesc deodată măreţe, în picioare.
Tăcute-areopaguri de sombri chiparoşi.

Ogoarele de statui rodesc adânc şi-acuma.
Şi hore de coloane, coline rând la rând.
Dezastrele divine ţi-nsămânţară huma
Sub arşiţe înalte în lungi amiezi de gând.

Imens troian de artă Acropole sclipeşte…
Ce viscole de geniu suflară-acolo-n şes
De-au strâns nămeţi de blocuri, clădind dumnezeieşte
Şi-au cetluit lucrarea cu veşnic înţeles?

Stafia nemuririi în orice colţ tresaltă.
Din gropi în loc de oase, cu tragic zâmbet pur
Ies pietre descântate cu mâini de vis şi daltă:
Eternitate albă închisă-ntr-un contur.

Dar de pe umeri noapte-ţi culege porumbeii
Şi scutul ei de stele stă sus peste vieţi.
Cu limpezi sâni din care au supt în leagăn zeii.
Tu dormi pe zăcăminte întregi de frumuseţi.

Cum aş muri în tine!… Ia-mi paşii reci şi du-mi-i…
Senini la prora vremii peste genuni trecuţi.
Eroii tăi la gură duc buciumile lumii:
„Destinul nu e cârjă, ci paloş, să te-ascuţi!”